

i deres Festklæder og løb omkring med Slikkerier i Hænderne ligesom ved en Folkefest. Inde i Præstegaarden var der daarligt Plads til de mange sortklædte Mennesker, der ved Middagstid strømmede til fra hele Egnen. Guttens Kiste, der var anbragt paa to sorte Skamler inde i Emanuels Værelse, blev tilsidst ganske usynliggjort af Tøjblomst-Kranse og Kors af Perler og af presset Guld- og Sølvpap med trykte Inskriptioner. Rundt om Kisten stod en stadig tættere Skare af Andægtige, især Kvinder, der med foldede Hænder beundrede den usædvanlige Blomsterpragt. Inde i Storstuen var de lange Frokostborde dækkede, og ved Indgangen stod Emanuel og Hansine for at modtage Gæsternes deltagende Haandtryk. Bedstemoder Else forestod Bispisningen, mens Abelone og et Par af Byens Husmandskoner besørgede Opvartningen. Gennem den dæmpede Summen af Gæsternes Samtaler hørte man idelig Else med mange Ord byde Folk tilsæde.

„Værsaago' Venner, og tag Plads! . . . Værsgo og gør jer tilgode, Venner!“

Stemningen var overalt meget trykket. Dog var det mindre Sorgen over Emanuels Søn, der fremkaldte denne Modfaldenhed, end de stadig mere foruroligende Rygter inde fra Hovedstadens Rigsdagskrese. Man vidste, at Gaarsdagen maatte have bragt den endelige Afgørelse af den lange Kamp, men endnu var der ikke naaet nogen Meddelelse om Udfaldet hertil. Ude i Haven stod Sogneraadsformanden med Hænderne paa Ryggen, til Stadighed omgivet af Folk, der vilde høre hans Mening om Sagens Stilling. Hans Næse var paaafaldende bleg, hans ellers saa buldrende Stemme besynderlig afdæmpet. Paa de mange bekymringsfulde Spørgsmaal, der rettedes til ham, svarede han regelmæssig med et Forsøg paa at bevare en fortrøstningsfuld Ro:

„Lad os se Tiden an, Venner! Jeg tror nu ikke noget paa, at man for Alvor skulde vove at sætte